

สาวน้ำผึ้ง ยอดเสน่ห์

เขาที่เธอก็คิดด้วยแบบบาดจิต
กลับกลายมาเป็นเจ้านายเสียนี้

มิเชลล์

“เธอไม่ใช่ฮันนี่ โอโรลีย์แน่” แต่ก็นะ คราวที่แล้วเจอกันเธอก็ไม่ได้บอกชื่อแฉ้ให้เขารู้...สุดท้ายเขาเลยเรียกว่า “เร็ด”

ฮันนี่ยกแขนขึ้นสอดประสานกันเหนือชุดเอี๊ยมและเชิดหน้าขึ้นสูง ผมยาวเป็นคลื่นสีน้ำตาลแดงตกระมาอยู่ที่ลำคอ “ทำไมฉันถึงเป็นฮันนี่ไม่ได้”

“เพราะฉันจะไม่ใช้เวลาในอีกเก้าเดือนข้างหน้าทำงานกับเธอไงล่ะ หลังจากที่เราสองคน...”

“ผ่านการมีเซ็กซ์เร้าร้อนด้วยกันมาแล้วคืนหนึ่งนั่นแหละ”

เขาเ้มปากเป็นเส้นตรง เมื่อเห็นเธอพูดประโยคนั้นออกมาด้วยดวงตาเป็นประกาย ไม่อยากเจอกับสถานการณ์แบบนี้เลยแท้ๆ ไม่อยากสักนิดเดียว ชาติที่แล้วเขาคงทำอะไรไม่ดีไว้เยอะมาก

เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว สามารถรับมือกับสถานการณ์อึดอัดใจแบบต่างๆ ได้เป็นอย่างดี แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้หงุดหงิดกับสถานการณ์ตรงหน้านักหนา...

คงเพราะเสี้ยววินาทีที่รู้ว่าตัวเองกำลังคุยกับใคร เหตุการณ์ทุกวินาทีที่เกิดขึ้นในคืนหนึ่งที่ว่า ก็หลังไหลเข้ามาในสมอง เขาเป็นภาพชัดเจนเต็มตา

๕๕ สาว นามังขอลเสน่ห์หา

โดย มิเชลล์

ราคาปก 159 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพรบ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบ บออิบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บู้คคลับ
50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัย ศรี
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร.02-800-2568,02-800-2611 (9.30-17.00 น.จ-ศ)
แฟกซ์02-800-2569
หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

สารบัญรวมฉบับหน้าตา

โดย มิเชลล์

"อี๋ นี๋ โอไรลีย?"

พรานซ์สุดหัวใจเข้าปอดลึก คิดในใจว่าคนอะไรจะซื่อบ๊องได้ขนาดนี้

เวลานี้เขามีฐานะปะปังมากมายให้จัดการ ไม่ควรเลยที่จะต้องเดินเรื่อยเปื่อยมาเกือบครึ่งดึบดิน เพื่อตามหาตัวผู้หญิงเข้าใจยากที่มีชื่อพิลึกก็กก็คือ

อย่างกับว่าที่ผ่านมามีความอดทนของ เขาไม่ถูกคำสั่งของลูกค้าชั้นดีบีบคั้นจนถึงขีดสุดแล้วจ้ะ! แต่ก๊ันะ ถ้าไม่ใช่เพราะลูกค้าเขาก็คงไม่คิดจะเดินเรื่อยเปื่อยมาจนถึงนี้ตั้งแต่แรก

ยังจำได้ว่าเมื่อก่อนชีวิตเขาเรียบง่ายกว่านี้มาก มันเพิ่งผ่านไปไม่นานนี้เอง แต่เขาก็กลับรู้สึกว่ามีช่างงานแสนงานเหลือเกิน

"ช่างบนนี่ละ"

เสียงผู้หญิงที่เขาจำได้ว่าเพิ่งคุยโทรศัพท์กันเมื่อครู่ตั้งขึ้นเหนือหัวเขา จึงก้าวเท้าถอยหลัง เขยียดข้างขึ้นสูง พยายามมองหาว่าเส้นกำเนิดของมันเป็นอยู่ที่ไหน

ผู้หญิงที่กำลังนอนหงายบนนั่งร้าน เพื่อติดใบไม้สีทองลงบนลวดลายแบบโมริออคโคแลดูซับซ้อนบนแพดาน นั่นไง คือเหยื่อของเขา

ไม่มีผิดหรอก เธอคือเหยื่อของเขาจริงๆ...และเขาจะต้องลากคนๆนี้เข้ามาช่วยงานในโครงการให้ได้ แม้จะต้องเดินเข้าไป จรจาต่อรองกับปีศาจก็ตาม

เขาต้องการวิถีชีวิตอันเรียบง่ายนั้นกลับคืนมาดังเดิม

"เมื่อก็ผมโทรมาหาคุณ"

"นั่นมัน ของสมนาคุณ อันขึ้น ชื่อมันล่ะ ว่าเสียที่ได้ยินเวลาคุย
โทรศัพท์ฟังแล้วเข้กซี้บาดใจ"

เสียงในโทรศัพท์ *อ้อก็ฟังดูเข้กซี้จริงๆ* อย่างน้อยตอนนั้นเขาก็
คิดว่ามันนะ จนถึงวันที่ที่โดนเธอตัดบทและกระแทกวางโทรศัพท์ไต่หน้า

ไม่มีใครในเมืองนี้ *ก็กลัว* ทางหูโทรศัพท์ไต่หน้าคนตระกูลเจมสัน
หากคนๆ นั้นคิดจะประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานต่อไป

พอเจอเธอวางหูไต่หน้า เขามองโทรศัพท์ด้วยความเคียดแค้น
อยู่นานถึงสิบนาทีเต็ม ก่อนตัดสินใจว่า ถ้าคิดอยากจะได้เขา ก็ต้องเข้าไป
ไปปล้ำกับตัว

"คุณบอกว่ายุ่งมากจนไม่มีเวลาเข้าไปคุยที่สำนักงาน ผมก็เลย
ตัดสินใจเป็นฝ่ายมาหาคุณแทน..."

"ก็อย่างที่เห็นนี่ล่ะคะ ว่าอันยัง *อยู่* อยู่ นอกจากการปลูกถ่ายอวัยวะ
แล้ว อันก็ไม่เห็นว่ามีอะไรเร่งด่วน ขนาดรอจนถึงพฤษภาคมนี้เข้าไม่ได้ จึงใหม่
คะคุณเจมสัน"

ฉลาดเป็นกรด เยี่ยมเลย นี่แหละคือสิ่งที่เขาต้องการในตอนนี
"ถ้าเป็นเวลาอื่นผมก็คงเห็นด้วยกับคุณ แต่เพราะลูกค้ายื่นกราน และ
ถ้าผมสรุปตัวนักออกแบบภายในไม่ได้เร็วที่สุด หั้งใครงการก็จะล้ม..."

จริงๆ แล้ว เขาก็ไม่ได้โทษกั้ทั้งหมดเสียทีเดียวหรอก...แต่จะไว้ไม่
พูดว่า ถ้าเขาไม่สามารถสรุปตัวนักออกแบบให้เร็วที่สุด เขาอาจจะเผลอ
ส่วลูกค้าคนนั้นตายคามือ แม้การกระทำนั้นจะจัดเป็น "การป้องกัน
ตัว"...ซึ่งเขาคิดหาเหตุผลเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว และคิดว่าน่าจะใช้ได้ผล

"อีกแค่วันเดียวไม่เห็นจะแตกต่างกันอะไร เพราะพฤษภาคมนี้ อันก็จัดการ
งานเสร็จนี้เสร็จแล้ว"

เขามองเธอบรรจงใช้ปลายนิ้วขีดใบไม้สีทองเข้าที่ด้วยเครื่องมือบางอย่าง "แหม แต่พอดีผมอยู่ตรงนี้แล้ว คุณพอจะลงมาข้างล่างสักห้า นาที ก่อน จะขีดใบไม้แผ่นต่อไปได้ไหม"

"ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณยอมขอดีๆ"

เขาสูดลมหายใจเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ก่อนเดินคำพูด "ได้โปรดเถอะครับ"

"พูดคำว่าโปรดให้สั้นๆกว่านี้หน่อยสิคะ"

ฟรานซ์สกลเบาๆ ได้ยินเสียงหัวเราะ ที่ให้ความรู้สึกเหมือนเสียงคนตลกๆ เบาๆ ดังมาจากบนหัว นี่ถ้าเธอไม่ใช่นักออกแบบภายในที่ลูกค้าต้องการตัวนักหนาล่ะก็ เขาคงตลกกลับให้รู้ว่าเธอควรจะไปพูดว่า "โปรดดี" นั่นที่ไหน...

"ก็ได้ค่ะ อันจะลงไป"

ระหว่างรอให้เธอลงมาจากรั้วร้าน เขากอยหลังและกวาดตามองไปรอบๆ คิดว่าต่อไปที่นี่น่าจะเป็นร้านอาหารที่สวยงามและน่าสนใจมากร้านหนึ่ง แต่ก๊นะ เขามาที่นี่เพราะลูกค้าจ้างหาก

กระเบื้องลายนี้เหมาะ จะใช้ปูเป็นพื้นไม้เบา...บางทีผู้หญิงคนนี้ อาจจะรู้วิธีการทำงานกับลูกค้าที่มีความต้องการแตกต่างกันดีอยู่แล้ว

เมื่อรองเท้าบู๊ทหมอมแมมสองข้างปรากฏขึ้นในสายตา เขาจึงค่อยๆ เงยหน้ามองเธอยืนมาตามชุดเอี๊ยมยีนส์ที่มอมไม่แพ้กัน จนกระทั่งเห็นหน้าเจ้าตัว

เขาอ้าปากค้าง คนอย่างฟรานซ์นี่/โดยอ้าปากค้าง เขาถูกเลี้ยงดูมาให้แสดงกิริยาที่ดีกว่านั้น

ดวงตาสีเขียวของผู้หญิงตรงหน้าขยายกว้างขึ้น "คุณ?"

"ใช่คือฮันนี่ โอไรลีย์?"

"ส่วนคุณก็คือฟรานซ์ เจเมสัน?" เจียวปากเข้ายวนของเธอ

คดีนี้มีกว้างขวาง "อัยการ ชักสนุกแล้วสิ"

เขาสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง และตอบรอยยิ้มเรอกลับด้วยการนิ่งหน้า ตั้งใจว่าจะไม่มีให้ แม้ตอนนั้นในใจเขาคดีนี้มีมือออกไปเรียบร้อยแล้วก็ตาม

ก็ไม่ใช้เพราะรอยยิ้มของเธอในตอนนั้น หรือกรี ที่ตั้งดูตลึงตลึง เขาให้หันไปมอง

"เธอไม่ใช่ฮันนี่ โอไรลีย์แน่" แต่ก๊าะ คราวที่แล้วเจอกันเธอก็ไม่ได้บอกชื่อแก่ให้ ซารู...สุดท้ายเขาเลยเรียกว่า "เจ็ด"

ฮันนี่ยกแขนขึ้นสอดประสานกันเหนือชุดเอี๊ยมและเช็ดหน้าขึ้นสูง ผมยาวเป็นคลื่นสีน้ำตาลแดงผละมาอยู่ที่ลำคอ "ทำไมอันถึงเป็นฮันนี่ไม่ได้"

"เพราะ อัน จะ ไม่ได้เวลาไปอีกเก้าเดือนข้างหน้าทำงานกับเธอไงล่ะ หลังจากที่เราสองคน..."

"ผ่านการมีเซ็กซ์ร้อนด้วยกันมาแล้วคืนหนึ่งนั่นเธอ"

เขาเม้มปากเป็นเส้นตรง เมื่อเห็นเธอพูดประโยคนั้น ออกมาด้วยดวงตาเป็นประกาย ไม่อยากเจอกับสถานการณ์แบบนี้โดยแท้ๆ ไม่อยากสักนิดเดียว ซาดีที่แล้วเขาคงทำอะไรไม่ได้ให้เยอะมาก

เขาเฒเป็นใหญ่แล้ว สามารถรับมือกับสถานการณ์ยืด อัดใจแบบต่างๆ ได้เป็นอย่างดี แล้วทำไมตอนนี้ถึงได้หงุดหงิดกับสถานการณ์ตรงหน้ากันหนา...

คง เพราะเลี้ยววินาทีที่รู้ว่าตัวเองกำลังคุยกับใคร เหตุการณ์ทุกวินาทีที่เกิดขึ้นในคืนหนึ่งที่ว่า ก็หลังไหลเข้ามาในสมองเขาเป็นภาพชัดเจนเต็มตา

ถ้าดูจากการไหลเวียนเลือดจากสมองไปยังส่วนอื่นของร่างกายแล้ว พูดได้คำเดียวว่ามันสามารถปฏิบัติภารกิจซ้ำรอยอีกครั้งได้ไม่ยากเย็น

ชนิดที่ว่าเริ่มฆ่าตั้งแต่วินาทีแรกจนถึงสุดท้ายได้อย่างซ้ำๆ และเร้าร้อน บางทีอาจจะมือปืนประณัเสริมบางอย่างร่วมด้วย...แต่ไม่ได้หมายความว่าฆ่าพันคอใหม่ที่ใช้ศราวที่แล้วจะไม่ได้ผลหรืออะไร มันน่าจะใช้อะไรที่นุ่มนวลกว่านั้น อาจจะเป็นชนนกะ หรือ...

สวินนี่ม นี่ใจละ สวดเสฐสำคัญที่ทำให้เขาชักกัวงวด

เขาจะเอาปัญญาที่ไหน ไปมีสมรากับकर्ทพวาม ถ้าในหัวมีแต่ความคิดแบบนี้อยู่ทุกเมื่อเชือวัน เธอทำให้เขาเซว! ตอนนี้มีเรื่องให้วุ่นวายมากพออยู่แล้วแห้วๆ

"อ้อ อีกอย่าง" เธอเข็ดปลายคางสวยได้รูปขึ้นสูง และพูดกับเขาด้วยท่าทางโอหัง "อันยังไม่ได้ออกเลยนะว่าจะทำงานกับคุณ คุณมักจะทีกหักเอาเองเสมอสินะ คิดหรือคะว่าแค่ชื่อเสียงของเจมสัน จะทำให้อันยอมทำงานได้ง่ายๆ เพราะถ้าเป็น อย่างนั้น จริง ตอนนี้นี้ฉันคงต้องคุณเช่าลงตรงหน้าคุณแล้วสิ..."

ระหว่างที่เธอกำลังเพ้อเจ้อ เขากลับจินตนาการว่ากำลังทำอะไรต่อมืออะไรทั้งหมดที่วากับเธอในหัว!

เขาหลับตาลงและสุดลมหายใจเข้าปอด ก่อนเหลือบมองผู้หญิงตรงหน้าด้วยหางตา "เธอกำลังปั้นหัวอัน อยู่งั้นหรือ"

"อันนะ?" รอยยิ้มล้อเลียนผุดขึ้นบนเรียวปากเธออีกครั้ง "อู๊ยยย อย่างกับว่าอันจะกล้า"

ขณะที่ขานคิดว่านี่เป็นอีกหตุพรางหนึ่งที่เราออกดูไว้หลอกต่อเขาหรือเปล่า เจ้าตัวก็เดินผ่านหน้าเขาไป "อันบอกทางโทรศัพท์แล้วใจคะว่า อยากเห็นตัวโคจรจารก่อนตอบตกลง"

"เธอบอกว่ามีเวลาว่างแค่ช่วงสั้นๆและถ้าเห็นมันก็จะไม่ปฏิเสธ"

"คุณไม่รู้หรือว่าอัน จะปฏิเสธหรือไม่"

"อันรู้ เพราะนักออกแบมกายในที่รักอาชีพตัวเอง ไม่มีวันปฏิเสธ"

โครงการใหญ่ขนาดนี้แน่”

เป็นภาพที่เธอใช้คำพูดที่ขมขื่นมาก ฟรานซ์เอ๋ย

ตอนเธอเหลียวมองผ่าน ไหล่กลับมา ดวงตาคู่นั้นฉายแววชุกชุนให้เห็นอีกครั้ง “ไม่เคยมีใครบอกคุณหรือใจจะ ว่าขนาดไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

ฟรานซ์ยิ้มปากเข้าหากัน อีกครั้ง เขากลอกตาขึ้นมองเพดาน เมื่อเห็นเธอหันหลังกลับ และพยายามสุดลมหายใจเข้าปอด เพื่อให้สมองมีออกซิเจนมากพอที่จะประมวลผลอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้ชายที่อายุเข้าเลขสามไม่ควรเอาตัวเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการทำให้ความตื้นสูงไม่ใช่เธอ

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมเธอก็ไม่ลองเข้าไปดูให้เห็นกับตา ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ ลูกคำฉันชอบผลงานของเธอเอามากๆ” เขานิ่งหน้าให้กับเพดาน แอบคิดในใจว่าเธอไม่จำเป็นต้องเพิ่มความคุ้มครองเรื่องอิทธิพลของสถาปัตยกรรมแบบโมริโอกะ ลงไปในพาวเนอแสมที่เขาลงทุนลงแรงออกแบบเสียหลายเดือนก็ได้

“พาวเนอแสมเป็นโครงการที่จะทำให้ชื่อเสียงของเธอเป็นที่รู้จักในวงกว้าง...”

เธอหมุนตัวกลับมา ในมือถือกระติกน้ำ ปากเป่าปอยผมที่ลมพัดมาปรกหน้า และใช้ดวงตาสีเขียวคู่นั้นจ้องเขา “โรงแรมพาวเนอแสม โรงแรมที่พวกนักถือคติที่ว่าโลกจะถึงกาลปางสานเพ็งชื่อไปนั้นนะเธอ”

“นั่นแหละ” คราวนี้เขายิ้มออก เพราะแน่ใจว่าอย่างน้อยเธอก็มีความประทับใจในมันอยู่บ้าง อย่างน้อยคนทั่วโลกก็จะพูดถึงโครงการนี้ “พวกเขากระเป่าหนัก เพราะฉะนั้นแน่ใจได้เลยว่างานนี้เธอได้ค่าจ้างงามแน่”

“ฮาคาโมมายลึโหมคะ” เธอยกกระติกน้ำขึ้นสูง

ฟรานซ์ส่ายหน้า “ให้ตาย ไม่รับล่ะ”

เธอยิ้มอีกแล้ว เธอกับแม่คุณสิ รอยยิ้มมีตาจขนๆนั้นดูแล้วน่า
รักเหมาะกับชุดเอี๊ยมมอมเมมที่ใส่เอามากๆ ตอนนั้นที่เห็นเธอใส่กางเกง
สีขาวขาสั้นคู่กับเสื้อสีดำติดกระดุมเม็ดเดียว เหมือนเธอไม่ได้สวมบรา
ไว้ด้านใน...เอาเถอะ การแปลความหมายของเสื้อผ้าที่ใส่ตอนนั้น มัน
ไม่เหมือนกันกับตอนนี้

นั่นคือสิ่งแรกที่ดึงดูดความสนใจจากเขา ในค่ำคืนที่ร้อนอบอ้าว
ของเดือนกันยายนกัลเวย์ เธอยิ้มแบบเดียวกับตอนนี้ เป็นรอยยิ้มที่พอ
เห็นแล้วทำให้เขาสะท้านไปทั้งร่าง เขาสะท้านจริงๆ เลย

แต่ความทรงจำของมัน ก็ทำให้เขาเกิดความรู้สึกแบบนั้นขึ้นมา
อีกจนได้

เธอพูดต่อด้วยน้ำเสียงเข่ายว่น "มัน อาจช่วยคลายเครียดให้คุณ
ได้นะ"

เขานิ่งหน้าอีกครู่เอามือที่ซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมากอดอก
"ความเครียดอะไรไม่ทราบ"

"มิดก็ ดี คงทำให้คุณรู้สึกเหมือน อยู่ในรถ"

อ้อ ความเครียดอันนี้เอง ฟรานซ์เข็ดหน้าห้าหาย "เธอคิดว่า
ฉัน ไม่มีปัญหาจับมือกับซาร์กสูงวัยคนนั้น จัน เหรอ"

"ฉัน แค่คิดว่าถ้าเขายอมทำตามทุกอย่างที่บอก คุณคงไม่ระเห็จ
มาค่อนข้างดีแน่ มิดก็ ดีขึ้นชื่อว่าเป็นนักร้องเจ้าอารมณ์คนหนึ่ง
เขียวล่ะ..." เธอเข็ดหน้าขึ้นสูงระดับเดียวกันและคลี่ยิ้มกวนๆ นั้นอีกแล้ว

"ฉัน ชอบเพลงหนึ่งของเขา เอามากๆ"

"ฉัน ไม่แน่ใจว่าอยากรู้เรื่องนั้น แต่ถ้าเธอบอกเจ้าตัว เขาคงตั้งใจ
ที่ได้ยิน"

เธอโบกกระตักน้ำในมือไปมา "พูดจริงน้ำ ซาดานิมายล์เนี่ย
ของดีเลยล่ะ...สรรณชาติร้อยเปอร์เซ็นต์"

“อันสบายดีทุกประการ ชอบใจมาก”

อันนิยัยักใหม่ ก่อนหันไปเปิดฝากระติกและหน้าสีทองจางๆ ลงแก้ว เขาจึงใช้โอกาสนี้พิจารณาชุดที่เธอใส่

สารภาพตามตรงว่า ถ้าไม่เคยเจอกันมาก่อนแล้วต้องมาเห็น เธอใส่เสื้อผ้าแบบนี้ล่ะก็ เขาคงไม่สนใจจะชายตามอง

แต่นี้เพราะเขารู้ดีว่าภายใต้เสื้อผ้าหลวมโฉบังนั้น คือเรือนร่างที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกเขาเป็นครั้งแรกในชีวิต ดังนั้นถึงตอนนี้เธอจะได้แค่ อีเอ็มยีนส์ ก็สามารถเรียกข้อความสนใจจากเขาได้มากพอ

ภายใต้ อีเอ็มยีนส์ และสเวตเชอร์สีเหลืองมะนาวมะม่วงนั้น คือเรือนร่างโค้งงอที่ได้ส่วน ในแบบที่ผู้หญิงคนหนึ่งควรมี

กายเธอหอมกรุ่นกลิ่นลาเวนเดอร์ ส่วนผิวหรือก้นนุ่มนวลจนเหลือเชื่อ อีกทั้งยังมีทรงอกเอิบอิ่มกระชับตึง พอเหมาะพอดีกับมือหนาใหญ่ของเขามาก ซายาวๆ นั้นตัวดีครอบเอาไว้ขณะที่เขา...

พราน ชักคืนน้ำลายลงคอ ตอมมันเธอสวมกางเกงชั้นในลูกไม้ตัวจิ๋วสีแดงสดที่ผู้ชายทุกคนเคยฝันถึง...อยากรู้บ้างว่าตอนนี้เธอกำลังสวมชุดชั้นในแบบไหน

“เกิดอะไรขึ้นกับแก้ออกแบบภายในที่เข้าไปคุยคะ”

“คนไหนล่ะ”

เขาเห็นเธอเลิกคิ้วขึ้นสูง ท่อปากเป็นวงกลมเพื่อเป่าเครื่องตีมตรงหน้าก่อนจะพริบตาถามเขา “มีเข้ามาทั้งหมดกี่คนแล้วคะ”

“สี่” ซึ่งยังนับว่าน้อยกว่าจำนวนครั้งที่เขาต้องแก้งานด้านโครงสร้างอาคาร แห่งนั้น... “มีดีก็ ดี ค่อนข้างพิถีพิถัน”

“และ อันก็คือคำตอบสุดท้ายอย่างนั้นใช่ไหม”

“อันที่จริงเธอคือคนแรกที่เขาบอกว่าอยากให้ดึงเข้ามาทำงาน”

เธอจิบชาและหัวเราะเบาๆ ขณะเดินผ่านเขาไป “อีเอ็ม ไม่แน่

ใจเท่าไรหรือคะ ว่าฉันจะเป็นคนแรกจริงๆ”

พอคิดว่ามีคนที่ดี อาจจะมีจุดมุ่งหมายในตัวเธอมากกว่าแค่ทักษะการออกแบบ ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจอย่างไรบอกไม่ถูก

ความไม่สบายใจที่ว่าพาลให้เขาหงุดหงิด ถึงจะไม่ใช่ระงับการอะไรของเขาสักนิด แต่สุดท้ายก็อดที่จะตอบหัวงๆ ออกไปไม่ได้

“เขาจะหาคนมาทำงานนี้เองก็ได้ ฉันเป็นแค่สถาปนิก ไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะสู้บเลียดสู้บเนื้อเขา”

ตัวเธอเด็กชั้นสูง “อันพูดจริงๆ นะ ในกระตักนี้ยังมีซาเหลื้ออยู่”
ให้ตาย! นี่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นที่เหลื้ออยู่ในโลก เขาคงมีความสุขมากกว่านี้อีกเยอะ

เขาคลายแขนออกและสอดมือกลับไปขุกในกระเป๋ากางเกงใหม่ รู้ตัวว่ากำลังหงุดหงิดอารมณ์เสีย คนอย่างฟรานซ์ไม่เคยหงุดหงิด เขาถูกสอนให้แสดงออกในรูปแบบอื่น “ถ้าอย่างนั้นทำไมเธอไม่ลองไปดูสถานที่ก่อน แล้วค่อยดูว่าคิดยังไง”

แล้วเขาก็ปิดประโยคด้วยคำพูดที่คิดว่าน่าจะดีผล “ได้โปรดเถอะ”

“แหม...คำว่าได้โปรดอาจจะใช้ได้ผล แต่ถ้าคุณเธอก็แค่ยี่สิบสี่ชั่วโมงฉันก็จะไปดูสถานที่อยู่ดี เพราะตั้งใจจะทำอย่างนั้นอยู่แล้ว...”

“เธอควรจะบอกฉันตั้งแต่เราคุยโทรศัพท์กันเมื่อก็...”

“นี่ก็ว่าบอกไปแล้วเสียอีก...” เธอยักไหล่ “...แต่พูดตามตรงนะ คุณโทรมาตอนปลาทองฉันมีปัญหาพอดี ก็บอกไปแล้วใจคิดว่าอะไรก็กลับวันพรุ่งนี้”

ฟรานซ์จึงเธอรูหนึ่ง ไมสิ ค่อนข้างนานเชียวละ

จนกระทั่งฉันนี่ยังไม่อาจทนเจียนบ่อได้ “มีอะไรหรือคะ”

เขาส่ายหน้า

เธอรูสึกเหมือนก้อนหัวเราะกำลังเล่นจากอกขึ้นมาที่ลำคอ สิ่ง

ที่กำลังเกิดขึ้นให้ความรู้สึกเหมือนจริงเหลือเกิน ผู้ชายที่ทำให้เธอมี
เช็กชิตีที่ดีที่สุดในชีวิต คือพราน ชิส เจเมสันคนนี้จริงๆ หรือ

ไม่มีใครรู้ แต่ถึงจะรู้ เธอก็ไม่หยุดตัวเองจากเหตุการณ์คืนนั้น
แน่

เขาเป็นผู้ชายที่เช็กชิตีที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอ...ทำให้เธอรวบรวม
ได้แม้แต่เพียงชายตามอง ทำให้ร่างกายเธอสะท้านไหว หลังผ่านเลี้ยว
วินาทีที่มีเพียงผู้หญิงไม่กี่คนเท่านั้น ได้สัมผัสลึ้มลอบง

จะมีสักกี่ครั้งที่ผู้หญิงซึ่งใช้ชีวิตอย่างมีเหตุผลสักคน มีโอกาส
ได้สัมผัสกับประสบการณ์เช็กชิตีชั่วข้ามคืนแบบนี้

ผู้ชายไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องนี้กันหรอก แต่ผู้หญิงนี่สิ...คงต้อง
บอกอย่างน้อยก็ผู้หญิงไอริชล่ะ...ที่ยังเก็บเอาเรื่องทำนองนี้ไปมาท์
กันได้

ตัวเธอเองคิดว่าค่าคืนเหนือจินตนาการที่ผ่านมานั้น คือสิ่งเติม
เต็มความฝันแบบหญิงๆ ของเธอ...เป็นสิ่งที่เธอจะเก็บไว้เล่าต่อเพื่อแสดง
ให้เห็นถึงอำนาจแห่งแรงดึงดูดทางเพศ ที่ไม่ได้ยีนแล้วคงภูมิใจไปกับ
มันสักหนา...

เธอจิบชาชงและรอให้เขาพูด ถึงตอนนั้นเขาหยิบรายงานผลฟุ่-
บอลขึ้นมาอ่าน เธอก็ยินดีจะรับฟัง

เขาเป็นคนเสียงเพราะ หุ่น และกังวาน แต่ได้ยินเสียงเขาทาง
โทรศัพท์ เธอก็สะท้านไปตามแนวสันหลัง แต่คิดไม่ออกว่าเจ้าของเสียง
คือเขาเท่านั้นเอง...อีกอย่าง เหตุการณ์นั้นก็ผ่านมากหลายเดือนเหลือเกิน
แล้ว

พ่อหนุ่มลึกลับของเธอที่กลเว็ยเป็นคนสบายๆ แต่งตัวง่ายๆ
อารมณ์ขันดีเหลือ และ เช็กชิตีล้นหลาม

ขณะที่พรานชิส เจเมสันจากบริษัทสถาปนิก เจเมสันและลูกชาย

คนนี้ พูดจาห้วนสั้นเหมือนคนหมดความอดทนทางโทรศัพท์

พอมาได้เห็นตัวจริงของหนุ่มเมืองเต็มตัวคนนี้ก็แล้ว ความเชื่อก็
ที่ว่าก็ยังคงอยู่...แต่เธอแค่อยากให้เราเครียดน้อยลงกว่านี้อีกนิดเดียว
เท่านั้น

ดวงอาทิตย์น้ำตาอ่อนของเขาหรือเด็กน้อย ขณะบ้วนปากขึ้นมา
ด้านหน้าจนกระทั่งรอยยิ้มตรงปลายคางตึกชัดขึ้น และเข็ดมัน ขึ้นสูง

แสงจากหน้าต่างส่องเข้ามาสว่างพอที่จะทำให้เห็นผมสีบลอนด์
ตัดสั้นที่โผล่เด่นของเขาชัดเจน ขณะเจ้าตัวพูดจึงนำถาม "เธอเป็นคนทำงาน
ด้วยยากแบบนี้เสมอหรือใจ"

"ไม่ยักรู้ตัวนะละ ว่าฉันเป็นคนทำงานด้วยยาก" เธอจะพริบตา
ไม่รู้วิธีไหน"อิเหน่" ก่อนยกถ้วยชาขึ้นจิบ

"หญิงนี้เข้าเก้าโมงไปได้ไหม" เขาถาม

"ก็... อัน ขอ เช็กตารางงานดูก่อนนะ..." เธอยิ้มเมื่อเห็นเขาทำ
ปากยื่นอีกแล้ว ผู้ชายคนนี้แย่งง่ายชะมัดขาดเลยแฮะ!

โรงแรมพาเวนแฮมเป็น โครงการที่ใหญ่มาก ถ้าได้ทำก็ถือเป็น
การกรุยทางในอาชีพสายนี้สบายๆ เลยละ แต่ได้ยินเธอก็แทบน้ำลาย
ไหล ยิ่งกว่าการได้เห็นฟรานซ์มาปรากฏกายอยู่ตรงหน้าเสียอีก

ไม่สิ แต่ต้องจะยิ่งกว่า การได้เห็นฟรานซ์ แต่ก็ด้วยเหตุผลที่
แตกต่างกันออกไป

"เก้าโมงได้ละ "

"ดี" ไหล่กว้างทั้งสองของ ชาลตระ ตับลง คิ้วหนาสีบลอนด์เข้ม
ขยับเล็กน้อยยามมองเธอ "คิดว่าเธอน่าจะรู้ ว่ามัน อยู่ตรงไหน"

"อนุสาวรีย์เก้าแก้วบนถนนแอสตันเดียนั้น ใช่ไหมคะ "

"นั่นแหละ "

"ถ้าอย่างนั้นก็รู้ละ" เธอจิบชาแล้วนี้ รอค เพราะดูจากอาการโยก

ตัวถ่ายน้ำหนักจากหัวด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งของเขาแล้ว แสดงว่า เขายังมีอะไรอยากพูดต่อ

จริงๆ แล้วเขาน่าจะเต็มขาศีรษะหน่อย กินยานอนหลับแฉะเต็มไปเลยก็ได้ หรืออีกทางหนึ่งที่เขาคิดว่ามันน่าจะช่วยลดระดับความเครียดได้ก็คือ...

ตายแล้ว อากาศในห้องชักอู้ขึ้นเรื่อยๆ แล้วสิ "มีอะไรอีกไหมคะ"

"ที่เรานอนด้วยกันครั้งนั้น จะกลายมาเป็นประเด็นในการทำงานร่วมกันไหม"

เพราะอดใจไม่ไหวจริงๆ เธอจึงพูดออกไป "อันจำไม่ได้ว่าเราได้นอนหลับกันด้วยหรือ"

เขาลดระดับเสียงลงให้ฟังดูเป็นงานเป็นการ "โครงการนี้มีมูลค่า..."

"หลายล้าน อิมม์ขอบคุณตอนเราคุยทางโทรศัพท์กันแล้วนี่คะ" เธอพยักหน้าและหันไปมองเขา "แล้วไงคะ"

"อันกำลังจะบอกว่า มันมีมูลค่ามหาศาลสำหรับชีวิตอัน"

"ทำไมล่ะคะ อะไรทำให้โครงการนี้พิเศษกว่าโครงการอื่นๆ ที่บริษัทเจเนสันและลูกชาย ดำเนินงานมาทั้งหมด"

เขาขมวดคิ้ว ไม่ยอมหันมาสบตาเธอตรงๆ "มันไม่ใช่อะไรที่ลึกลับสำคัญ..."

"แต่ก็ดูเหมือนจะสำคัญใช้เล่น"

"อันไม่อยากจะให้โครงการนี้เหลวไม่เป็นท่า..."

"หรือคะ ถ้าจัน พยายามเฝ้าโมงอันก็ไม่ควรจะมีผลนำไปที่นั่นนะสิ เพราะคุณศรัทธาในความสามารถของอันเหลือเกินนี่..." พูดจบเธอก็เข็ดปลายหางขึ้นสูงทำหาย *เม็นใจล่ะ*

เธอเดินผ่านหน้าเขาไปปิดฝากระติก "ถ้าไม่มีอะไรแล้ว อันขอ

ตัวกลับไปทำงานนะคะ”

ขณะที่กำลังคิดได้รายชื่ออันเลวร้ายที่อยากใช้เรียกเขาในหัว เธอก็ได้ยินเสียงห่ม่มของเขาดังขึ้น แต่คราวนี้น้ำเสียงเหมือนคนที่ยอมแล้วซึ่งทุกสิ่ง

“คือจ้ะ มีดก็ ดีกับเพื่อนัดหรือที่เชื่อมั่นว่าโลกจะถึงกัลปาวสาน นั่นทำให้ฉันแทบบ้าอยู่รอมร่อ ฉันไม่อยากมีปัญหากับเพื่อนร่วมงานที่จะทำให้เราต้องคึดจ้ำกันทุกวัน...แต่ทุกวันนี้มันก็อุ่นๆพออยู่แล้ว”

“คุณยังไม่รู้จักฉันเลยนะคะ *ฟรานซิส*”

“เรียกว่าฟรานซ์ เหมือนอย่างที่เราเคยเรียกแหละ” เขามอง

เธอได้ยินเสียงเขาห่ม่มแล้ว ได้ยินเสียงอากาศว่างเปล่าด้านหลัง ถูกแทนที่ด้วยตัวตน ยามเขาโน้มหัวเข้ามาใกล้ และ พูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่าข้างหู เหมือนที่เคยทำตอนพยายามช่วยจนเธอครั้งนั้น

“นั่นแหละคือปัญหา *ฮันนีย์* เพราะ ฉันรู้จักเธอดีกว่าผู้หญิงคนไหนๆ ที่เคยทำงานด้วย แต่มันจะไม่มีวันมาขวางฉันไว้ได้”

ฮันนีย์ก็เดินนำสายลงคอยอยากยื่น พยายามข่มจังหวะชีพจรให้กลับมาเป็นปกติอย่างเร่งด่วน “สิ่งที่คุณต้องการก็คือคนที่คุณสามารถพูดคุยเรื่องโครงการนี้ด้วยได้ ไม่ใช่คนที่จะมาตั้งป้อมต่อตัวผม”

“นั่นแหละ”

เธอรู้สึกได้เลยว่าลมหายใจเขาเป่ารดอยู่ตรงโหนมต้นคอ พาดให้ลมหายใจกระชั้นถี่ขึ้น ในบัดดล เสียงที่พูดจึงลดระดับลงตาม “และคนที่สามารถออกแบบภายในฝึกได้อย่างเหมาะสม โดยไม่ทำลายความสวยงามของโครงสร้างฝึก”

“ถูกต้องที่สุด”

และเมื่อห่ม่มตัวกลับมา จึงพบว่า เขากำลังข้อนตามองที่หัวเธอ ท่าทางเขาเหมือนคนที่โดนจับได้ใน ขณะทำผิด หรืออีกทีก็คือถูกจับได้

ในขณะที่กำลังทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

ขอใช้คำว่า *เย็นใจล่ะ* อีกทีเถอะ! ว่าเขาไม่ได้รู้สึกถึงปฏิกริยาทางเคมีที่เกิดขึ้นระหว่างกันเหมือนที่เรารู้สึกจริงๆ ด้วย

*คราวนี้เรารู้ชัดแล้วว่ากำลังเผชิญหน้าอยู่กับใคร และพอรู้ก็ไม่แน่ใจว่าชอบเขาในรูปแบบนี้มากพอ จนอยากให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นอีกไหม *เย็นใจล่ะ!**

เธอยกปลายนิ้วชี้ขึ้น ได้ริมฝีปาก พอเห็นเขาหลุบตาลงมองตามจิ้งยี่มกวนๆ ส่งให้ขณะใช้ฟัน ขบริมฝีปากล่าง เขาเปลี่ยนเป็นนิ้วหน้า และ ช้อนตาขึ้นมามอง

หญิงสาวเอียงหัวไปด้านหนึ่ง จ้องดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเขา ครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ

"สิ่งที่คุณต้องการก็คือ นกออกแบบที่สามารถทำงานอย่างมีประสิทธิภาพได้ การนำของจุก และหัวอ่อน พอดี *จุกจุกได้...*"

เธอฉีกปลายลิ้น อ้อยอิ่งอยู่ตรงคำว่า "จุกจุก" และเฝ้ามองดวงตาสีน้ำตาลทองของเขาอายุแหว อันตราย

เขายังไม่หันได้พูดอะไร เธอก็ยื่นมือเข้าไปจัดเนคไทให้ หลุบตาลงมองขณะรูดมัน ให้แน่น ขึ้น

"พรุ่งนี้ฉันจะไปค่ะ *ฟรานซ์...* ไปพบลูกค้าคุณ... เพราะคุณ *ดีใจ* ใจฉัน แต่ฉันไม่มีวันถูกหลอมนจนยอมให้ใครมาจุกจุกเป็น ฉัน ซาด"

พูดจบเธอก็ใช้มือตบเนคไทเขาเบาๆ สัมผัสได้เลยว่าแผ่นอกกว้างได้เนื้อซี่โครงของเขาคะตุกแก๊งขึ้น

เธอก้าวเท้าถอยหลังมา จ้องดวงตาดูหน้าตรงหน้า "แม่คะนั่นจะมีมือที่เปี่ยมทักษะ และเชี่ยวชาญด้านกฎแต่ไหนก็ตาม..."

ฟรานซ์ตำรามออกมาจริงๆ

"อันมีใบไม้สีทองรอให้ผิดอีกเยอะ ต้องใช้สมาธิสูงและสัมผัส

ที่เที่ยงตรง” เธอยิ้มหวานหยด “เพราะฉะนั้นคงต้องขอตัว”

“ฮันนี่...”

เธอไม่สนใจน้ำเสียงเหมือนจะปรามของเขา กลับหมุนปลายเท้าเดินกลับขึ้นไปบนนั่งร้าน “บ๊ายบายคะฟรานซ์ เจอกันพรุ่งนี้เช้า”

เดินไปได้ครึ่งทางเธอได้ยินเสียงพิมพ์้าของเขาดังมาจากตรงประตู “นี่มันดูน่ารักกว่าที่เคยเจอมาเสียอีก”

เธอทิ้งตัวนอนหงายบนนั่งร้านและหันหน้าเข้าเพดานเรียบร้อยแต่แทนที่จะหุบไปไม่สั้ทองขึ้นมาทำงานต่อ เธอกลับล้วงกระเป๋าหยิบเอาโทรศัพท์มือถือออกมากดเบอร์ลิซ่า

“หวัดดี ฉันเอง จำเฮ็นวีคเอนด์¹ที่เราไปเทศกาลหยอยนางรมที่กัลเวย์ได้ไหม”

“ตอนที่เธอไปเจอกับอิตาผู้ชาย-ร้อน-เร็ด คนนั้นใช่ไหม”

“นั่นแหละ ยังจำที่เราสาบานกันได้ไหมว่าเหตุการณ์นั้นจะถูกฝังลืมไว้ที่กัลเวย์”

“แน่นอน”

“ฉันเจอปัญหาเล็กๆ เข้าแล้วสิ”

1 Hen Weekend – ช่วงสุดสัปดาห์ที่สาว ๆ จะไปใช้ชีวิตแบบสาวโสดให้สุดเหวี่ยง เป็นครั้งสุดท้ายก่อนเข้าพิธีแต่งงาน คล้ายๆ กับ วันสละโสดของผู้ชาย